

ЛІЦЕЇСТ

Газета Ніжинського ліцею Ніжинської міської ради
при НДУ імені Миколи Тоголя
23 березня 2010 року № 3

Зустріч з юністю

Ліцей. Здавалося б це просте слово, але воно має великий сенс. Для випускників – це місце, де вони навчалися два роки, посміхалися кожного дня, гарно проводили час, познайомилися з новими людьми, які стали їхніми друзями. Ці роки були незабутніми в їхньому житті: різноманітні свята, жарти, сміх, посмішки і навчання. Все це залишилося назавжди в їхніх спогадах. Тому 5 лютого випускники мали можливість згадати свої юнацькі роки, прийшовши на зустріч випускників. Зала університету була заповнена друзями, які розповідали про свої успіхи, своє життя. Також вони мали змогу поспілкуватися зі вчителями і улюбленими кураторами. Випускники згадували про свій випускний, де вони в останній раз були ліцеїстами, хоча в серцях вони назавжди залишились ними.

Виступ І історико-правознавчого на Новий рік

Свято було незвичайне, бо саме 5 лютого був конкурс Кліп-Арт, де теперішні ліцеїсти показували свої таланти, тому випускники мали можливість порівняти свої виступи з нашими. Загалом день був сповнений посмішок, щастя і тепла... З кожним роком випускників стає все більше і тому в залі з'являється все

більше людей, які хочуть згадати найпрекрасніші роки свого життя. Час лине дуже швидко... Тому зовсім скоро ми на правах випускників прийдемо на зустріч з юністю. Я впевнена, що і нам буде що згадати, бо кожного дня відбувається щось нове і цікаве, про що хотілося б згадати в майбутньому

Н. Ференець, учениця І курсу історико-правознавчого класу

Мій І історико-правознавчий

І історичний... Як я люблю казати : «Мабуть, найбожевільніший клас ліцею.»

Не знаю, по якому принципу нас відбирали до однієї групи, але склалася непогана команда. Цитуючи Тетяну Михайлівну, можна згадати такі слова: «Якщо б у мене почався склероз і я забула, де ви знаходитесь, то пішла б на шалений крик.» Хочеться виправдатися і сказати, що крики в нашій аудиторії завжди не просто так. Два місяці тому робилися ставки у кандидати президента і обговорювалися їхні програми... Потім почалися шалені дебати через акторську гру Джонні Деппа у його новому фільмі.

За той короткий час, який ми провели в ліцеї у нашого курсу з'явилися свої традиції і звичаї. Впродовж декількох пар була написана книга і обрана пісня, яку ми зробили своїм гімном (I Just call). Також ми можемо похвалитися суто серіальною історією, яка склалася у реальному житті. Через декілька місяців навчання двоє моїх однокласників дізналися, що вони брат і сестра.

Тому робіть самі висновки, як ми будемо навчатися ще один рік...

П. Чебану, учениця І курсу історико-правознавчого класу

Конкурс «Кліп-арт»

Відчути себе кліпмейкером та зіркою мали можливість учні Ніжинського міського ліцею на традиційному конкурсі кліпів. Такого креативу стіни актового зали НДУ ще не бачили. І, як відмітила директор ліцею Світлана Геннадіївна, з кожним роком конкурс стає все більш цікавим, а боротьба між класами – запеклішою. А цьогорічний конкурс – найвидовищніший за всю історію його існування. Кожен клас підійшов до процесу підготовки творчо. До вдало підібраної музики та хореографічної пластики додалися ще й яскраві сценічні костюми. Учні, які були не задіяні, створювали певну атмосферу підтримки, що допомагала конкурсантам. Поза конкурсом залишився лише другий історико-правознавчий. Перемогу отримав II курс лінгвістичного класу, 2 місце I курс лінгвістичного класу, а 3 місце розділили учні I та II курсу природничого класу.

Кліп I курсу історико-правознавчого класу

Оцінити майстерність та творчий потенціал класів змоги не лише учні, вчителі та адміністрація ліцею, але й випускники. Адже ліцеїсти об'єднали конкурс кліпів з вечором зустрічі випускників минулих років. Цього вечора у залі було світло від дружніх посмішок. Полишали залу всі з добрим настроєм. Проте цей конкурс є лише однією сторінкою з бурхливого життя ліцею. До речі, ліцей за рейтингами займає першу сходинку серед навчальних закладів міста, а в області його визнано найкращим навчальним закладом нового типу. Тож, учні 9-х класів! Якщо ви відчуваєте себе творчою, обдарованою людиною, якщо ви хочете, щоб ваше шкільне життя стало яскравим та різноманітним, приєднуйтеся до нашої дружньої ліцейської родини!

Я. Волосянкін, учениця I історико-правознавчого класу

Творчість ліцеїстів

Моя зустріч з мавкою

На початку цього року я познайомився з однією дівчиною. Я познайомився... це занадто голосно сказано. Це скоріше вона до мене озвалась. Я тоді у напівзачиненому класі награвав щось, на мій погляд, схоже на *She is my sin* з репертуару Найтвішу. Але, вочевидь, їй так не здалося. Згодом з'ясувалося, що в нас один вчитель. Ми розговорилися.

Кільканадцять днів тому в нас випадково скінчилися заняття одночасно, тож ми пішли прогулятися у парк. Ця така проста, на перший погляд, річ, як прогулянка, справила на мене сильне враження. Я і досі, коли маю сумний настрій, приходжу на те місце. Як зараз бачу – ліворуч річка, а може, довге озеро, а праворуч – густі зарослі якихось кущів з поодинокими деревами. Та ви, мабуть, добре знаєте це місце - Графський парк, там якраз навпроти «мого» місця є такий ніби балкон над водою.

Ми розмовляли ні про що, і це було прекрасно. Уже тоді я зловив себе на думці, що думаю про неї не як про людину, а як про когось вищого за це поняття.

Тонкий стан та майже невагома фігура її майже світилася зсередини.

Поряд з нею я почувався занадто приземленим та грубим.

Від легенького вітерця її майже невагоме волосся здіймалося вгору, і аж начебто іскрилося на сонці.

Її лице... Приблизно так у деяких фільмах зображають ельфійок у фантастичних фільмах...

Якщо передати мої почуття на той момент, то це не було кохання чи закоханість абощо. Швидше це було німе захоплення, змішане з легким і майже приємним соромом за свою недосконалість.

Я вже казав, що досі приходжу на те місце, коли мені неспокійно на душі. І лише тепер, доволі часу потому, я зрозумів, що це було. У мене була власна зустріч з мавкою.

Д. Кожикін, учень І фізико-математичного класу

Мить

То була прекрасна мить. Єдина мить. У ту мить я забула про все. То була мить щастя. То був цілунок... Але не такий, як всі інші. Він єдиний мені запам'ятався.

Ти блискавично увійшов у моє життя й назавжди залишився в моєму серці. За той час, поки ми з тобою спілкуємось, я встигла вивчити твій погляд. Такий холодний, але й водночас теплий. Такий байдужий, але я в нього закохалась. Такий зовсім простий, але він пронизав все моє тіло.

Коли ти сидів поруч зі мною, я бачила твій профіль та думала тільки про одне: «Подивись на мене, зрозумій мене, обійми... Хай увесь світ завмре навкруги». Але ти сидів, не помічаючи закоханого погляду віддаленого тобі серця та розкритої душі.

Найщасливіше, що може бути – це коли дзвонить телефон, і я бачу твій номер. Моє серце починає битися з шаленою швидкістю, так ніби зараз вискочить із грудей... Але потім я беру телефон і сухо кажу: «Привіт. Як справи?» Ми починаємо спілкуватись на повсякденні теми, але все тіло пече вогнем, у якому я потопаю.

Я сідаю на підвіконня , з вікна на мене дихає зима своїм колючим і холодним вітром, але мені не холодно. Відразу хочеться полетіти над дахами багатоповерхівок, подивитись на засніжені дерева. І тоді я починаю згадувати одну мить, ту саму мить, ту єдину мить щастя.

Ти мій. Ти назавжди мій... Я можу милуватись тобою годинами. Я готова бути з тобою вічно, віддавши тобі все моє кохання, бо то є щастя. Я буду зберігати у своєму серці кожен хвилину, яку ти провів поруч зі мною.

Коханий ти мій, тільки прошу тебе, не забувай мене, не забувай мого кохання. А я буду чекати на тебе тільки для того, щоб заснути на твоїх колінах з усмішкою на обличчі. А ти просто будеш гладити моє волосся своєю теплою рукою... Твій погляд стане для мене найріднішим у всьому світі.

І.Будько, учениця II курсу лінгвістичного класу

*Відповідальні за випуск учні ліній курсу
історико-правознавчого класу*

Хочеш тобі подарую
Сонце в долонях моїх?
Фарбами все розмалюю-
Дзвінко лунатиме сміх.

Хочеш я зірку дістану
З неба нічного тобі?
Хочеш я тишею стану
В найголоснішій юрбі?

Хочеш примушу я вітер
Мить зупинити одну,
І з найпрекрасніших літер
Слово чудове складу?

Хочеш я квіткою стану
І ароматом своїм
Згою душевную рану,
Світ прихилю до колін?

Хочеш я буду травою,
Що проростає з землі?
І щоб лишитись з тобою
Променем стану в імлі!

Тетяна Михайлівна Даньшина

